

ΤΕΥΚΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΚΚΑΣΙΑ

3v+1

Μια υπόθεση της υπαστυνόμου
Όλγας Πετροπούλου

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εικασία 3ν συν 1**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τεύκρος Μιχαηλίδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Τεύκρος Μιχαηλίδης, 2022
© Εικόνων εξωφύλλου: Sigrid Kolbe/Trevillion Images, Benjamin Harte/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4528-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4529-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΕΥΚΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΙΚΑΣΙΑ

3v+1

Μια υπόθεση της υπαστυνόμου
Όλγας Πετροπούλου

Στη μνήμη της Τιτίνας Δανέλλη

*Της μοίρας μου είναι γραφτό στο στραβό τον κόσμο αυτό
Την τέχνη να υπηρετώ σαν το στερνό της δουλικό**

Καπνός, φτηνό αλκοόλ, ιδρώτας, αποσμητικά χώρου, όλα γαρνιρισμένα με ένα διακριτικό άρωμα μούχλας... Ο Κοσμάς ρούφηξε ηδονικά τις γνώριμες οσμές του κωλόμπαρου. Πρώτη φορά επισκεπτόταν το *Eroticon*, η ατμόσφαιρα όμως, οι ατμοί από τα hazers, τα φωτορυθμικά, τα λείζερ δε διέφεραν απ' το ένα μαγαζί στο άλλο. Στη σκηνή μια μικρόσωμη, μελαψή κοπέλα κουνούσε νωχελικά το ολόγυμνο κορμί της. Είχε μικρά στητά στήθη και σφιχτούς, καλοσχηματισμένους γλουτούς. Τα μάτια τους διασταυρώθηκαν. Η κοπέλα τού χαμογέλασε. Ήταν ένα πλαστό, επαγγελματικό χαμόγελο –το ήξερε καλά αυτό ο Κοσμάς– κι όμως ένιωσε μια παράξενη ζεστασιά, μιαν ανεξήγητη τρυφερότητα να ξεπηδά απ' το στέρνο του και να διαχέεται προοδευτικά σ' όλο του το σώμα...

Ήταν το δεύτερο χαμόγελο που εισέπραττε ο Κοσμάς μέσα σε λίγες ώρες. Το ίδιο πρωί, η Βίλυ Δημητράκη, Προϊσταμένη Διαχείρισης Ανθρωπίνου Δυναμικού της τράπεζας, τον

* Μπέρτολτ Μπρεχτ, *Σκέψεις που κάνει μια στριπτιζέζ την ώρα που γδύνεται*, μετάφραση Πέτρος Μάρκαρης.

είχε κι αυτή υποδεχθεί μ' ένα πλαστό, ψυχρό, επαγγελματικό χαμόγελο. Άραγε έτσι χαμογελούσε κι ο δήμιος πριν περάσει τη θηλιά στον λαιμό του κατάδικου;

«Καταλαβαίνετε, κύριε Στεφάνου, ότι οι καιροί έχουν αλλάξει. Είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε περικοπές στο προσωπικό μας – δυστυχώς και στα υψηλόβαθμα στελέχη μας όπως εσείς. Ο κύκλος των εργασιών έχει στενέψει, τα ανοίγματα είναι μεγάλα και η εξυγίανση απόλυτα επιβεβλημένη. Λυπάμαι...»

Εδώ και μήνες ο Κοσμάς είχε προβλέψει αυτή τη συνάντηση. Τις τελευταίες εβδομάδες την περίμενε από τη μια μέρα στην άλλη. Σήμερα το πρωί, την ώρα που διάβαζε το e-mail: *Παρακαλείστε να συναντήσετε το συντομότερο την Προϊσταμένη Διαχείρισης Ανθρωπίνου Δυναμικού*, τα βλέμματα των συναδέλφων ήταν όλα καρφωμένα επάνω του· τα πιο πολλά έδειχναν αμήχανα, μερικά ήταν απροκάλυπτα θριαμβευτικά, αραιά και πού έβρισκες και κανένα που θύμιζε οίκο.

Πριν από δεκαοκτώ χρόνια, χάρη στην προστασία ενός υπουργού –στρογγυλοκαθισμένου σήμερα στην αδρά αμβρόμενη αργομισθία κάποιου διεθνούς οργανισμού και ολότελα αδιάφορου στα αλαλάζοντα περί εξεταστικών επιτροπών και ειδικών δικαστηρίων κύμβαλα–, είχε διαβεί για πρώτη φορά την πόρτα του γραφείου Ανθρωπίνου Δυναμικού. Τον είχε τότε υποδεχθεί άλλος υπεύθυνος, μ' ένα εξίσου πλαστό και επαγγελματικό αλλά πολύ πιο ζεστό χαμόγελο – ήταν βλέπεις ο εκλεκτός του κυρίου υπουργού, αλλά και ποιος εκεί μέσα δεν ήταν;

Θα μπορούσε να είχε αρκεστεί, όπως πολλοί άλλοι, στη θέση του – σε μια διαχείριση ρουτίνας. Τριετίες, εξέλιξη κατ' αρχαιότητα, Τμηματάρχης Β', Τμηματάρχης Α' – ό,τι έκανε ολος ο κόσμος, βρε αδερφέ, στην ανέμελη Ελλάδα του γυρίσματος της χιλιετίας. Ο Κοσμάς δεν ήταν τέτοιος. Είχε γλώσσα γλυκιά και πειστική, άψογη εμφάνιση κι ήξερε να δη-

μιουργεί εμπιστοσύνη την οποία μπορούσε να καταχράται χωρίς να προκαλεί μεγάλη προσοχή. Απ' όπου κι αν πέρασε, πιστωτικές κάρτες, διακοποδάνεια, στεγαστικά, επενδυτικά προϊόντα, επιχειρηματικά δάνεια, έφερε στην τράπεζα εκατοντάδες νέους πελάτες εξασφαλίζοντας για τον εαυτό του και τους προϊσταμένους του τεράστια μπόνους. Η φούσκα του Χρηματιστηρίου τού εξασφάλισε ένα γερό κομπόδεμα – αντίθετα με τους πελάτες του που έχασαν τα πάντα, αλλά περιέργως δε σκέφτηκαν ποτέ να τα βάλουν μαζί του. Το φαγοπότι της Ολυμπιάδας φόρτωσε κι άλλο τον λογαριασμό του με χρήματα –σε ευρώ αυτή τη φορά– και την τράπεζα με επισφάλειες και κόκκινα δάνεια.

Ποτέ του δεν κατάλαβε πότε ακριβώς άρχισε η πτώση... της χώρας, της τράπεζας κι η δική του. Να ήταν τότε που τον επισκέφθηκε εκείνος ο μπάριμπα; Είχε εκδώσει στον γιο του μια «πλατινένια» κάρτα, κάνοντας τα στραβά μάτια στο γεγονός ότι τα εισοδήματά του δεν επαρκούσαν ούτε για απλή πιστωτική. Ο νεαρός την είχε καταχρεώσει, προστέθηκαν οι τόκοι και τα πανωτόκια και κλαίγοντας ο πατέρας του είχε έρθει να εκλιπαρήσει για μια ρύθμιση.

Μπορεί να ήταν, πάλι, τη μέρα που οι ιδιοκτήτες της μεγάλης αλυσίδας –δικοί του πελάτες, αυτός τους είχε φέρει στην τράπεζα, εισπράττοντας προαγωγές και προμήθειες– την έκαναν για το εξωτερικό, αφήνοντας ένα μεγάλο φέσι στην τράπεζα και μερικές εκατοντάδες υπαλλήλους απλήρωτους και άνεργους. Όταν είχε κλείσει τη συμφωνία, οι διευθυντές του –είχαν αρπάξει κι αυτοί τη μίζα τους– ήταν όλο γλύκες και χαμόγελα. Όταν έσκασε το κανόνι έγιναν από τη μια μέρα στην άλλη αδέκαστοι κριτές: δεν είχε ελέγξει επαρκώς τις εγγυήσεις, οι όροι της συμφωνίας δεν εξασφάλιζαν την τράπεζα, δεν είχε παρακολουθήσει από κοντά ως όφειλε την εξέλιξη του ντιλ, έπρεπε κάτι να είχε υποπτευθεί όταν έγιναν αυτές οι παράξενες κινήσεις κεφαλαίων...

Όχι όμως. Η μέρα που δε θα ξεχνούσε ποτέ ήταν εκείνη όπου τα πρωτοσέλιδα είχαν φαρδιά πλατιά τη φωτογραφία του κυρ Ανέστη, ενός μικροπελάτη του –είχε κατάστημα ρούχων στη Νέα Ιωνία–, απαγχονισμένου μέσα στο μαγαζί του, με το κατασχετήριο τσαλακωμένο στα πόδια του. Η εικόνα του κρεμασμένου, που οι τύψεις και η φαντασία του τον έκαναν να αιωρείται διαρκώς μ' ένα ανεπαίσθητο τριξίμο, αυτή ήταν που ερχόταν ξανά και ξανά στους εφιάλτες του, αυτή τον είχε στοιχειώσει.

Από την υπηρεσία χορηγήσεων με τα χοντρά μπόνους βρέθηκε στην υπηρεσία ρυθμίσεων με το πολύ κλάμα. Ο Κοσμάς νόμιζε πως είχε όλα τα προσόντα του ιδανικού Χρυσού Αγοριού (*Γκόλντεν Μπόι* επί το ελληνικότερον). Φαίνεται πως του έλειπε ένα: δεν ήταν θωρακισμένος απέναντι στον ανθρώπινο πόνο που είχε ο ίδιος προκαλέσει. Ζήτησε πρώτα βοήθεια απ' το αλκοόλ. Ύστερα ήρθαν τα τσιγαρόλίκια, τα χάπια και, τέλος, η κόκα. Η κόκα τού έφαγε όλα όσα είχε συσσωρεύσει στα χρόνια των παχιών αγελάδων. Θα έπρεπε να νιώθει πως πια δε χρωστούσε κανενός. Το έλεγε και το ξανάλεγε στον εαυτό του προσπαθώντας να το πιστέψει. *Σάμπως εγώ έφερα την κρίση; Μόνος μου τα έφαγα; Οι άλλοι δε φταίνε; Τέτοια και άλλα επαναλάμβανε στον εαυτό του τις –όλο και πιο σπάνιες– ώρες που ήταν νηφάλιος. Μάταια...*

Περιεργάστηκε αμήχανα την επιταγή που είχε μόλις παραλάβει: έξι μηνιάτικα – η συνηθισμένη αποζημίωση. Με τη φόρα που είχε πάρει, σε δυο τρεις μήνες θα τα ξετίναζε κι αυτά. Κι ύστερα... Κι ύστερα θα έβρισκε κάτι άλλο να τινάξει στον αέρα. Σηκώθηκε κι έφυγε χωρίς να χαιρετήσει. Ήταν η ιδέα του ή την είχε ακούσει να του λέει «σας εύχομαι τα καλύτερα», την ώρα που έκλεινε την πόρτα πίσω του; Μπα, αλήθεια θα ήταν. Για ποιο λόγο να είχε φανταστεί κάτι τέτοιο;

Ανταπέδωσε το χαμόγελο κι ύστερα δαγκώθηκε. Στη σφή, εξειδικευμένη σημειολογία των στριπτιζάδικων, το χαμό-

γελο της κοπέλας αποτελούσε ερώτηση, ισοδυναμούσε με πρόταση συναλλαγής κι η δική του ανταπόκριση ισοδυναμούσε με αποδοχή, με επισφράγιση της συμφωνίας – τουλάχιστον ένα ποτό κι ένα δεκάλεπτο κουβεντολόι μετά θωπειών. Από τότε που είχε αρχίσει η κατρακύλα του ο Κοσμάς είχε ξεκόψει από τους παλιούς του κύκλους. Κουβέντιαζε μόνο με τις σκιές και τις οπτασίες του. Κι όποτε τα ποτά κι οι ουσίες δεν κατόρθωναν να σιγάσουν τα κλάματα και τις κατηγορίες των φαντασμάτων, αναζητούσε την ανώδυνη πληρωμένη συντροφιά των κοριτσιών που ήταν πρόθυμα ν' ακούσουν προσεκτικά όλα όσα είχε να τους πει κι ύστερα, την άλλη κιόλας στιγμή, να τα ξεχάσουν. Ήταν πρόθυμα και για πολλά ακόμη – ετούτος ο καλοστεκούμενος μεσήλικας με τη χαμηλή, μελαγχολική φωνή δεν ήταν και ό,τι χειρότερο είχαν ν' αντιμετωπίσουν στη δουλειά τους. Σπάνια, ωστόσο, ο Κοσμάς ζητούσε κάτι παραπάνω πέρα από ευήκοα ώτα και λίγα αδιάφορα χάδια. Απόψε όμως δεν είχε διάθεση ούτε γι' αυτό.

Η κοπέλα τέλειωσε τον «χορό» της, αποσύρθηκε στο καμαρίνι και σε λίγο, ελάχιστα πιο ντυμένη από πριν, πλησίασε το τραπέζι του. «Γεια σου», είπε σε υποφερτά ελληνικά, «Τζέφιφερ, από Μαρόκο. Εσύ;»

Δοκίμασε να καθίσει στα πόδια του, αυτός την απέτρεψε ευγενικά, κάνοντάς της χώρο δίπλα του.

«Λοιπόν;» του είπε κοιτάζοντάς τον μέσα στα μάτια. «Δε θα μου πεις τ' όνομά σου;»

Το πρόσωπό της ήταν φωτεινό, σχεδόν παιδικό. Για δεύτερη φορά μέσα σε λίγη ώρα ο Κοσμάς ένιωσε να πλημμυρίζει από τρυφερότητα. *Είναι σχεδόν παιδί*, σκέφτηκε. Κοινότοπη σκέψη: σχεδόν παιδιά ήταν οι περισσότερες κοπέλες σ' αυτά τα ευαγή ιδρύματα – κάποιες μάλιστα ήταν όντως παιδιά. Πρώτη φορά, όμως, αυτή η σκέψη είχε διατυπωθεί με τόσο σαφήνεια μέσα στο μυαλό του.

«Καλά», είπε η κοπέλα, «βλέπω πως δε θέλεις παρέα. Προτιμάς να φύγω;»

Ντράπηκε. Παράξενο, ασυνήθιστο, απροσδόκητο αλλά ντράπηκε.

«Όχι, όχι! Συγγνώμη, αφαιρέθηκα. Κοσμάς».

«Κοσμάς! Πολύ ωραίο όνομα», είπε η Τζένιφερ, η Τζένιφερ από το Μαρόκο – για όνομα του Θεού, πού πάνε και τα βρίσκουν! «Πρώτη φορά εδώ; Δε σ' έχω ξαναδεί».

«Ε, ναι, πρώτη φορά».

«Συνήθως πας αλλού;»

«Ε, όπου λάχει. Σήμερα ήρθα εδώ».

«Και καλά έκανες. Εδώ όλοι περνάνε καλά. Θα κεράσεις ένα ποτό;»

«Εντάξει».

Η κοπέλα σήκωσε το χέρι να καλέσει το γκαρσόνι κι ο Κοσμάς σκέφτηκε πως η καμάρια που έκανε το λυγισμένο μπράτσο της ήταν πολύ όμορφη.

«Φέρε μου κι εμένα άλλο ένα διπλό ουίσκι», είπε στο γκαρσόνι.

«Λοιπόν; Δε σε βλέπω και πολύ στα κέφια σου», είπε η κοπέλα.

«Κουρασμένος».

«Πολλή δουλειά;»

«Εεε, ναι»

«Τι δουλειά κάνεις;»

Το τελευταίο που ήθελε ο Κοσμάς αυτή τη στιγμή ήταν να συζητήσει για τη δουλειά του. Μπορούσε βέβαια να της αραδιάσει ότι παραμύθι ήθελε, ήξερε άλλωστε ότι η κοπέλα αδιαφορούσε πλήρως για όσα θα της έλεγε. Δεν είχε όμως καν διάθεση να επινοήσει κάποιο παραμύθι. Σκέφτηκε να πληρώσει και να φύγει. Πού να πάει όμως; Ύστερα, αυτό το κοριτσόπουλο –ακούγεται αστείο αλλά έτσι ήταν– ανάδιε, μέσα από την ταγκίλα της αίθουσας, την κακόχη, εκκωφα-

ντική μουσική και τα μισομεθυσμένα γέλια, μια πρωτόγνωρη δροσιά που τον γαλήνευε. Πριν από χρόνια, προτού μπει στην τράπεζα, όταν ακόμη ήταν φοιτητής, είχε γνωρίσει άλλη μια τέτοια κοπέλα. Σπούδαζε τότε στο Μαθηματικό της Θεσσαλονίκης. Η κοπέλα –Μυρτώ την έλεγαν; Ναι, Μυρτώ πρέπει να την έλεγαν– ήταν συμφοιτήριά του. Κάτι πήγε να παίξει αλλά η Μυρτώ ήταν ολόκληρη δοσμένη στις σπουδές της· πήρε μάνι μάνι στα τέσσερα χρόνια το πτυχίο της και διορίστηκε. Αυτός; Ας είναι καλά η παράταξη, ύστερα από μια οκταετία είχε πάρει κι αυτός το πτυχίο του, χωρίς να αναγκαστεί να εντρυφήσει ιδιαίτερα στο αντικείμενο. Τη Μυρτώ είχε από τότε να τη δει.

Μαθηματικός λοιπόν. Και μόνο η λέξη λειτουργούσε συνήθως σαν ανθρωποδιώχτης. Την επικαλέστηκε σίγουρος ότι έτσι θα έβαζε τέλος σε κάθε συζήτηση για επαγγελματικά: «Είμαι μαθηματικός», της είπε.

Η αντίδραση της κοπέλας ήταν εντελώς απρόσμενη. Αντί για τη συνηθισμένη γκριμάτσα και το συνοδευτικό επιφώνημα, είδε τα μάτια της να φωτίζονται. Έδειχνε ενθουσιασμένη.

«Δε θα το πιστέψεις αλλά να... κάποτε σπούδασα κι εγώ μαθηματικά».

Ο Κοσμάς κούνησε το κεφάλι με δυσπιστία. Καινούργιο κόλπο ήταν αυτό;

Η κοπέλα συνέχισε: «Ήτανε πριν αναγκαστώ... δηλαδή πριν να χρειαστεί... ξέρεις... Είχα φτάσει μέχρι το τρίτο έτος. Είχα πάρει...» Άρχισε να του αραδιάζει, στ' αγγλικά, διάφορα μαθήματα, απειροστικό λογισμό, τοπολογία, αλγεβρική θεωρία αριθμών, γραμμικό προγραμματισμό... αλλόκοτες λέξεις που ο Κοσμάς θυμόταν αμυδρά πως κάποτε ήξερε τι σήμαιναν. Ήταν πάντως φανερό πως η κοπέλα δεν του έλεγε ψέματα. Τη διέκοψε το γκαρσόνι που πλησίασε, κοιτάζοντάς την αυστηρά. «Α, ναι», είπε η Τζένιφερ, αδειάζοντας μονορούφι το ποτήρι της. «Πρέπει ν' αδειάζω συχνά το ποτήρι μου

για να μπορώ να ζητήσω κι άλλο. Κάπου δέκα λεπτά κρατάει το κάθε ποτό. Κοίτα, δεν είσαι υποχρεωμένος να συνεχίσεις να παραγγέλνεις. Θα πρέπει όμως να φύγω. Είναι ο κανονισμός του μαγαζιού».

«Όχι, κάτσε ακόμη λίγο». Ο Κοσμάς έκανε νεύμα στο γκαρσόνι. «Άλλο ένα – και για μένα», είπε.

«Ευχαριστώ». Ήταν φανερό πως καιγόταν να συνεχίσει να μιλά για τις σπουδές της.

Ο Κοσμάς την ενθάρρυνε: «Λοιπόν;»

«Σχεδιάζα να συνεχίσω. Είχα αρχίσει μάλιστα να ψάχνω θέμα για τη διατριβή μου. Μετά... άσ' τα να πάνε τι έγινε με-τά. Τι να σε ζαλίζω τώρα. Πες μου καλύτερα τα δικά σου».

«Όχι, μ' ενδιαφέρουν αυτά που λες, συνέχισε».

«Έχεις ακούσει για την εικασία 3ν συν 1;»

Κι αν είχε κάποτε ακούσει κάτι τέτοιο ο Κοσμάς, σίγου-ρα το είχε ξεχάσει – μάλλον όμως δεν είχε ακούσει ποτέ τί-ποτα. «Δε μου λέει κάτι. Πάνε όμως και χρόνια από τότε που σπούδασα».

«Λοιπόν άκου». Σταμάτησε και τον κοίταξε με αγωνία. «Αν βαριέσαι πες το μου. Δεν ήρθες εδώ για ν' ακούσεις τις ανοησίες μου. Μήπως προτιμάς να...» Συνόδεψε τα λόγια της μ' ένα χάδι ψηλά στο πόδι του, ενώ συγχρόνως σταύρωνε τα δικά της, κάνοντας την κοντή της φούστα να σηκωθεί μέχρι να γίνει... ζώνη.

«Όχι, πες μου, θέλω ν' ακούσω».

«Εντάξει, λοιπόν», είπε η κοπέλα χαρούμενα. «Παίρνουμε έναν αριθμό. Αν είναι ζυγός τον διαιρούμε διά δύο. Αν είναι μονός, τον πολλαπλασιάζουμε με τρία και προσθέτουμε ένα».

«Α, αυτό σημαίνει το 3ν συν 1!»

«Ναι! Ύστερα παίρνεις αυτό που βρίσκεις και κάνεις το ίδιο. Ας πούμε ότι έχεις το δέκα. Είναι ζυγός. Διαιρείς διά δύο και βρίσκεις πέντε. Το πέντε είναι μονός. Πολλαπλασιάζεις με τρία και προσθέτεις ένα. Τρεις πέντε δεκαπέντε κι

ένα, δεκαέξι. Ζυγός! Διά δύο οκτώ. Ζυγός. Διά δύο τέσσερα. Ζυγός. Διά δύο, κάνει δύο. Διά δύο κάνει ένα. Όχου, πάλι αυτός. Ξέρεις, πρέπει να παραγγείλουμε ξανά». Πράγματι το γκαρσόνι είχε πλησιάσει και τους κοίταζε επίμονα.

«Τι μπορούμε να κάνουμε για να μας αφήσει ήσυχους;»

«Αν παραγγείλεις σαμπάνια...» είπε διστακτικά η κοπέλα, «θα μας παρατήσει για καμιά ώρα. Αλλά, είναι πολύ πιο ακριβή...»

«Φέρε μας μια σαμπάνια», ζήτησε ο Κοσμάς απ' το γκαρσόνι.

Αν κάποιος ήταν σε θέση να παρακολουθήσει τη συζήτηση που ακολούθησε, ανάμεσα σε μια χορεύτρια στριπτιζάδικου κι έναν ναρκομανή, απολυμένο τραπεζικό με θέμα ένα άλυτο μαθηματικό πρόβλημα θα αισθανόταν ότι βρίσκεται σε άλλο πλανήτη ή πως είναι κι αυτός κάτω από την επήρεια κάποιου παραισθησιογόνου. Είναι όμως γνωστό πως δεν υπάρχει τίποτα το πιο ασφαλές και πιο ασήμαντο από τις χαμηλόφωνες κουβέντες ανάμεσα στα κορίτσια και τους πελάτες στα κωλόμπαρα.

Χαράματα έφυγε ο Κοσμάς από το *Eroticon*. Με τόσο οινόπνευμα που κυκλοφορούσε στο αίμα του δυσκολευόταν να βαδίζει σταθερά, αλλά, για πρώτη φορά έπειτα από μήνες, ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος. Πλησίασε το πρώτο απ' τα ταξί που περίμεναν στην πιάτσα. Δεν είχε προλάβει να ανοίξει την πόρτα όταν ξαφνικά πετάχτηκε μπροστά του μια παράξενη φιγούρα. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα και στο κεφάλι φορούσε ένα χλιοτσαλακωμένο, πλατύγυρο καπέλο, που βιάστηκε να το βγάλει κάνοντας μια κωμική υπόκλιση. «Χαιρετώ σε, άρχοντά μου», πρόσφερε με μια βαθιά, μπάσα φωνή. «Για τούτο το ασημένιο της Σελήνης φως που σου προσφέρω, δε θα μου δώσεις κατιτί;»

Ο Κοσμάς ξαφνιάστηκε, αλλά η καλή του διάθεση τον έκανε καταδεχτικό. «Δικό σου είναι το φως του φεγγαριού;»

«Δικό σου πάντως, άρχοντά μου, δεν είναι. Όμως μπορείς να το χαρείς. Τούτο ήρθα να σου θυμίσω». Με το ένα χέρι του άνοιξε την πίσω πόρτα του ταξί και με το άλλο τού έτεινε το καπέλο.

Ωραίος τύπος, σκέφτηκε μελαγχολικά ο Κοσμάς, ρίχνοντας μέσα στο καπέλο ένα χαρτονόμισμα.

«Πάλι άρχισες τις παλαβωμάρες, Δάσκαλε;» είπε γελώντας ο ταξιτζής.

«Την αλήθεια κραίνω, κίτρινέ μου αγωγιάτη. Πήγαινε τώρα τον αφέντη στο παλάτι του και να δοξάζεις τους θεούς όσο λάμπει και για σένα το φεγγάρι. Καλό δρόμο, άρχοντά μου», πρόσθεσε κλείνοντας την πόρτα, την ώρα που ο Κοσμάς έδινε στον οδηγό τη διεύθυνση του σπιτιού του.

«Τον ξέρεις;» ρώτησε τον ταξιτζή ενώ άναβε τσιγάρο.

«Είναι λιγάκι σαλεμένος ο φουκαράς, αλλά και ποιανού δεν του έχει λασκάρει κάποια βίδα στις μέρες μας; Άκακος πάντως. Έχει κονέψει σ' ένα εγκαταλειμμένο ερείπιο, στο στενοσόκακο πίσω από τα μαγαζιά. Είναι απέναντι από το παρκάκι που πάμε... ξέρετε... για την ανάγκη μας, όσο περιμένουμε πελάτη. Όλο έτσι αλλόκοτα μιλάει αλλά φαίνεται πως αυτό αρέσει στον κόσμο· πάντως, το βγάζει το μεροκάματο. Του δίνουμε κι εμείς ό,τι μπορούμε. Τα κορίτσια από τα γύρω μαγαζιά τον λατρεύουν. Τον έχουν πάρει κάτω από την προστασία τους. Τελικά δεν τα καταφέρνει κι άσχημα».

«Τον είπες Δάσκαλο;»

«Έτσι τον φωνάζουν όλοι. Ακούγεται πως είναι πολύ μορφωμένος. Το μόνο βιος του, λένε, είναι δυο τσάντες γεμάτες βιβλία. Είπαν πως γράφει και ποιήματα. Αλήθεια, ψέματα, θα σας γελάσω».

Ο Κοσμάς δε συνέχισε την κουβέντα. Έγειρε πίσω αναπαντικά στο κάθισμά του συλλογισμένος. Σε λίγους μήνες έτσι θα είμαι κι εγώ. Μόνο που εγώ δε γράφω ποιήματα, σκέφτηκε κι άναψε δεύτερο τσιγάρο.

Τον φώναζαν Κριστιάνο. Πίστευαν ότι μια μέρα θα γινόταν μεγάλος ποδοσφαιριστής. Προπονητές, παράγοντες, αθλητικογράφοι ήταν όλοι σύμφωνοι. Τους διέψευσε. Αντί για το Μπερναμπέου και το Μαρακανά έμπλεξε στα κυκλώματα της νύχτας. Κι ένα βράδυ, έξω από ένα φτωχικό διαμέρισμα της Κυψέλης, βρέθηκε να κολυμπά μέσα στο ίδιο του το αίμα. Η υπόθεση έδειχνε απλή, σχεδόν προφανής. Όμως η Όλγα Πετροπούλου, του τμήματος εγκλημάτων κατά ζωής, δεν εμπιστευόταν τα προφανή. Στα μάτια της οι εμπλεκόμενοι, μια στρίπερ-μαθηματικός, ένας ναρκομανής, πρώην Γκόλντεν Μπόι, κι ένας γραφικός άστεγος με πλατιά μόρφωση, συνέθεταν έναν γρίφο πολύ πιο περίπλοκο απ' όσο φαινόταν να πιστεύουν όλοι οι άλλοι: έναν γρίφο που από την πρώτη στιγμή φάνταζε να διαπερνά τα ευάλωτα, διαβρωμένα στεγανά της λαμπερής καθωσπρέπει κοινωνίας και του σκοτεινού υποκόσμου: έναν γρίφο που άκουγε στο κωδικό όνομα «εικασία $3n + 1$ ». Ή μήπως σήμαινε απλώς τρεις νεκροί κι ύστερα άλλος ένας...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 27276